

Arrest

nr. 97 730 van 22 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op X geboren in X. U bent een soeniet van Arabische origine. Op 24 juni 2010 huwde u met J. M. A.-Q. O. {...} (O.V. xxxxxxxx). Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Uw echtgenoot was militair en stond mee in voor de bewaking van het Iraakse Ministerie van Defensie. Op 10 april 2012 werd hij tijdens zijn werkzaamheden benaderd door een lid van de groepering Asa'ib Ahl al-Haq (AAH). Er werd hem gevraagd mee te werken met de groepering. Uw echtgenoot weigerde en de man die hem benaderde werd gearresteerd. Toen jullie enkele dagen later op bezoek waren bij uw ouders vernamen jullie van jullie buurman dat een groep gemaskerde

gewapende mannen jullie huis waren binnengevallen op zoek naar uw echtgenoot. Hierna doken jullie onder bij uw schoonzus in de wijk Camp Sarah en besloten jullie dat het beter was om het land te verlaten. Op 19 april 2012 reisden jullie naar het Noorden van het land. De volgende dag kwamen jullie in Turkije aan. Vijf dagen later reisden jullie met de vrachtwagen verder naar België waar jullie op 3 mei aankwamen. De volgende dag vroegen jullie asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot J. M. A.-Q. O. {.} (O.V. xxxxxxx). In zijn hoofde werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van uw echtgenoot luidde als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Allereerst dient er te worden vastgesteld dat uw asielrelaas meerdere onwaarschijnlijke elementen bevat. Zo is het erg opmerkelijk en weinig waarschijnlijk dat een lid van de groepering AAH zich onmiddellijk aan een Iraakse militair werkzaam aan een controlepost van het MOD bij naam zou voorstellen als lid van deze groepering. Zoals u zelf stelt was deze groepering immers verantwoordelijk voor vele moorden op militairen en politieagenten en waren ze heel actief tijdens de periode van sektarisch geweld (CGVS, p. 18, 19). Bovendien wilt u doen geloven dat een lid van deze groepering nadat hij zich heeft voorgesteld, u onmiddellijk, ter plaatse, aan een militaire checkpoint, een voorstel zou doen om met hen samen te werken en u zou verzoeken om auto's zonder enige vorm van controle te laten passeren. Nadat u niet zou ingegaan op dit voorstel zou deze man u en uw gezin dan nog bedreigd hebben ook. Dat dit alles aan een controlepost van het MOD zou gebeuren terwijl u aan het werk bent is hoogst onwaarschijnlijk. Het is verder hoogst onlogisch dat een lid van een sjiitische gewapende groepering dit alles openlijk aan een soenniet zou voorstellen temeer daar ook sjiieten bewaking uitvoerden. U stelt zelf dat ze alles over u wisten. Zodoende mag ook verondersteld worden dat ze ervan op de hoogte waren dat u soenniet was. U heet daarenboven Omar wat een typische soennitische naam is (CGVS, p. 9, 12, 13, 15, 19, 20). Gezien de gespannen sektarische situatie in Irak is het niet geloofwaardig een lid van een sjiitische groepering zoals AAH dit soort voorstellen openlijk aan een soennitische Iraakse militair zou doen terwijl deze werkzaam is aan een controlepost van het MOD en de volgende dag, nadat u reeds had geweigerd, u opnieuw zou benaderen. Zelfs indien deze groepering ondertussen het voorstel zou hebben gekregen om deel te nemen aan de Iraakse regering.

Uw reactie tijdens het gesprek is eveneens opmerkelijk te noemen. U doet immers helemaal niets, dit terwijl een lid van een gewapende groepering die verantwoordelijk wordt geacht voor vele moorden op leden van de Iraakse veiligheidsdiensten u zou voorstellen om met hen mee te werken en u en uw gezin nog tijdens het gesprek zou bedreigd hebben. Uw verklaring dat u niet bevoegd was om mensen te arresteren, is weinig ernstig. U was immers militair en werkte aan een controlepost van het MOD. U beweert verder dat u door uw ervaring ondertussen een verantwoordelijke positie had verkregen bij de bewaking van het MOD. U was tijdens de voorgehouden ontmoeting met het lid van AAH in functie, bewapend en meerdere andere Iraakse militairen waren in de nabijheid. U stelt verder dat de beveiliging en de controles aan het MOD streng was. Er mag dan ook worden verwacht dat u en uw collega's daadkrachtig zouden hebben ingegrepen in de door u geschetste situatie (CGVS, p. 22, 23, 24).

Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Vervolgens moet worden vastgesteld dat u opvallend vaag blijft over de enige gebeurtenis aan die erop zou wijzen dat u gevisieerd wordt. Enkele dagen nadat Waed, het AAH lid, werd gearresteerd zou u tijdens uw verlof door uw buurman opgebeld zijn met het nieuws dat gewapende en gemaskerde mannen uw huis waren binnengevallen (CGVS, p. 16). Meer details kunt u over deze voorgehouden gebeurtenis echter niet geven. Meer nog, het blijkt dat u nooit gevraagd heeft naar wat er tijdens die inval nog allemaal gebeurd zou zijn (CGVS, p. 17, 18). Een opmerkelijk gebrek aan interesse indien gemaskerde gewapende mannen daadwerkelijk uw huis zouden zijn binnengevallen nadat u en uw gezin bedreigd werden door een lid van een gewapende groepering. Verder dient er nog te worden opgemerkt dat er na uw vertrek niets gebeurd is waaruit zou kunnen blijken dat u gevisieerd wordt. Daarenboven blijkt opnieuw dat u nooit meer getracht heeft verder informatie te verkrijgen over

uw situatie, terwijl u nog geregeld contact had met uw familieleden in Bagdad (CGVS, p. 5). Een dergelijk gebrek aan interesse in informatie die van essentieel belang is om uw risico op vervolging te kunnen inschatten, doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

De verklaringen van uw echtgenote over de voorgehouden gebeurtenissen zijn dan weer bijzonder vaag te noemen. Zo weet ze niet hoe de man heette door wie u benaderd werd. Vervolgens blijkt dat ze niet weet wanneer u door deze man werd benaderd. Uw echtgenote kan evenmin zeggen wanneer de voorgehouden inval zou hebben plaatsgevonden en hoe lang jullie na de beweerde inval nog bij uw zuster zouden hebben verbleven alvorens jullie land van herkomst te ontvluchten (CGVS Rafaa, p. 5, 7). Uw echtgenote wijt dit aan het feit dat ze moeilijk data kan onthouden en dat die periode zeer stresserend was. Vreemd genoeg kan ze wel precies aangeven wanneer jullie uit Irak vertrokken zijn, wanneer jullie in Turkije aankwamen, hoe lang jullie daar verbleven alvorens opnieuw te vertrekken en wanneer jullie in België aankwamen (CGVS Rafaa, p. 7, 8). Dat uw echtgenote zulke vage verklaringen aflegt met betrekking tot jullie vluchtmotieven, kan allerm minst overtuigen dat de door ingeroepen feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan.

Niet alleen kan er geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden gebeurtenissen van april 2012. Er kan eveneens getwijfeld worden aan uw bewering dat u van oktober 2007 tot april 2012 als Iraakse militair mee zou hebben ingestaan voor de bewaking van het MOD. Zo is het gezien uw voorgehouden profiel als bewaker van het MOD hoogst opmerkelijk dat u beweert dat Sadoun al Dulaimi minister van defensie was toen u als militair aan de slag ging in oktober 2007 en dat Abdelkader Obeidi minister van defensie was toen u in 2012 stopte met uw werk (CGVS, p. 8, 9). Abdelkader Obeidi was immers minister van defensie tussen 2006 en 2010. Saadoun al Dulaimi was dan weer minister van defensie van 2005 tot 2006 en werd in 2011 door Maliki aangesteld als waarnemend minister van defensie. Een functie die hij tot nu toe uitoefent. Tot welke politieke partijen deze ministers zouden behoren weet u niet.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tot twee maal toe nalaat de graad van liwa (majoor-generaal) te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar de verschillende graden en insignes in het Iraakse leger. U gaat verder ook in de fout wanneer u de insignes opnoemt. U verklaart dat een jundi (soldaat) een streep draagt, een jundi awwal (eerste soldaat) twee strepen en een naib arif (korporaal) drie strepen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt draagt een jundi awwal echter een streep en een naib arif twee strepen. Ook bij de hogere rangen gaat u in de fout volgens de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelt u dat een fariq (luitenant generaal) een adelaar en twee gekruiste zwaarden als insigne heeft en een fariq awwal (generaal) een adelaar een ster en twee zwaarden. Een adelaar en twee gekruiste zwaarden is echter het insigne van een liwa. Een adelaar een ster en twee zwaarden is het insigne van een fariq. Een fariq awwal draagt een adelaar, twee sterren en twee zwaarden (CGVS, p. 25).

Het meest opmerkelijk zijn echter de verklaringen van uw echtgenote over uw werkzaamheden. Zo weet ze vooreerst niet tot welke eenheid u behoorde. Verder kan ze geen enkele informatie geven over de inhoud van uw functie of de aard van uw werkzaamheden. Op een gegeven moment stelt ze zelfs dat ze niet weet of u met een tank reed of niet. Het blijkt verder dat ze ook niet weet waar u precies zou werken. Hoewel ze verklaart dat u door een lid van AAH werd benaderd met de vraag om een auto door te laten, kan ze geen link leggen tussen dit verzoek en de functie die u toen zou hebben uitgeoefend (CGVS Rafaa, p. 3, 8). Verder legt ze vage verklaringen af over de kleur van uw uniform. Hoewel ze aanvankelijk verklaart dat ze niet weet welke kleur uw uniform had stelt ze uiteindelijk wel dat de basiskleur beige was. Welke insignes of logo's er op het uniform stonden weet ze echter niet (CGVS Rafaa, p. 9, 10). Aangezien jullie reeds sinds 24 juni 2010 gehuwd zijn en u beweert dat u tot april 2012 militair was, mag toch worden verwacht dat ze meer en accuratere informatie over uw functie en werkzaamheden kan geven. De vaststelling dat u echtgenote hier niet in slaagt doet dan ook verder twijfels rijzen over uw bewering dat u tot april 2012 als Iraaks militair mee zou hebben ingestaan voor de bewaking van het MOD. “

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde

groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs zijn een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst. Ze doen echter geen enkele uitspraak over de door jullie ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, O. J. M. A.-Q., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 112 617. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 97 729 van 22 februari 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan O. J. M. A.-Q.. Het arrest in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker start met een theoretisch betoog over het element ‘gegronde vrees voor vervolging’ en erkent dat hij een principiële bewijslast draagt maar dat de loutere verklaring van een kandidaat-vluchteling aanvaard kan worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is. Hij krijgt dan het voordeel van de twijfel.

Verzoeker meent dat de verwerende partij zich toespitst op enkele onwaarschijnlijke elementen in zijn asielaanvraag, zoals het gegeven dat zijn houding opmerkelijk is wanneer hij benaderd wordt door een lid van de groepering AAH, met name dat hij deze man niet arresteert. Volgens verzoeker gaat de verwerende partij er evenwel aan voorbij dat hij laaggeschoold is en na een uiterst beknopte opleiding van twintig dagen uiteindelijk gewoon soldaat is geworden en gebleven. Verzoeker heeft zijn leven niet geriskeerd door de persoon van AAH zelf te arresteren, doch hij heeft de geijkte en succesvolle reactie betoond zijn overste in te lichten die dan de nodige stappen ondernam. Dit kan bezwaarlijk gezien worden als weinig waarschijnlijk gedrag van verzoeker. Dit komt net overeen met de werking volgens het boekje waarbij melding wordt gemaakt aan de overste teneinde met versterking te werken.

Er wordt verzoeker ten slotte een gebrek aan interesse verweten, doch hij betoogt dat hij al lang tevreden en opgelucht is dat hij Irak kon ontvluchten, terwijl hij zijn in Irak verblijvende familieleden niet in de problemen wou brengen door hen te laten informeren naar zijn problemen. Dit motief in de bestreden beslissing ontslaat de verwerende partij niet van haar opdracht de elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen aan de principes van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het Cedoca-verslag stelt verzoeker dat hij als militair – zoals blijkt uit zijn voorgelegde badge – tot een doelgroep behoort waartegen het geweld nog steeds toeneemt. Verzoeker citeert een passage uit het Cedoca-rapport en stelt dat het eigen administratief dossier van de verwerende partij bevestigt dat het geweld tegen politieagenten en militairen alleen maar is toegenomen.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. Hathaway, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. Kooijmans,

Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. Bodart, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. Uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van de verzoekende partij, blijkt dat verzoeker aangaande zijn functie als militair verklaarde als één van de verantwoordelijken strenge controles te verrichten aan de poort van het ministerie van Defensie en dit gewapend (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, pp. 23-24). In de aldus door verzoeker geschetste context, waar hij stelde met andere collegae gewapend te werken aan de controlepost van het ministerie van Defensie en aldaar instond voor de veiligheid en controles van het ministerie, is het geenszins aannemelijk dat verzoeker niet daadkrachtiger zou optreden wanneer wordt geconfronteerd met een lid van de groepering AAH. De Raad ziet geenszins in hoe verzoekers beperkte opleiding als militair hem verhinderd zou hebben daadkrachtig op te treden. Het argument nog dat hij volgens het boekje optrad kan evenmin overtuigen. Immers is het geenszins aannemelijk dat verzoeker, geconfronteerd met dergelijke feiten, niet dergelijk verdacht persoon zou tegenhouden om alsdan zijn oversten te verwittigen. Verzoeker verklaarde fouilles te verrichten, zowel van auto's als personen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 22) zodat redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in dergelijke functie, wanneer hij geconfronteerd wordt met verdachte zaken, deze auto's of personen staande houdt om daarna verdere instructies te krijgen via hiërarchische weg. De handelwijze die verzoeker verklaart te hebben gevolgd is in de door hem geschetste context geenszins geloofwaardig.

Bovendien doet verzoeker met zijn argumentatie geen afbreuk aan de overige motieven waarom het door hem beschreven voorval aan de controlepost volstrekt ongeloofwaardig is, met name: "Zo is het erg opmerkelijk en weinig waarschijnlijk dat een lid van de groepering AAH zich onmiddellijk aan een Iraakse militair werkzaam aan een controlepost van het MOD bij naam zou voorstellen als lid van deze groepering. Zoals u zelf stelt was deze groepering immers verantwoordelijk voor vele moorden op militairen en politieagenten en waren ze heel actief tijdens de periode van sektarisch geweld (CGVS, p. 18, 19). Bovendien wilt u doen geloven dat een lid van deze groepering nadat hij zich heeft voorgesteld, u onmiddellijk, ter plaatse, aan een militaire checkpoint, een voorstel zou doen om met hen samen te werken en u zou verzoeken om auto's zonder enige vorm van controle te laten passeren. Nadat u niet zou ingegaan op dit voorstel zou deze man u en uw gezin dan nog bedreigd hebben ook. Dat dit alles aan een controlepost van het MOD zou gebeuren terwijl u aan het werk bent is hoogst onwaarschijnlijk. Het is verder hoogst onlogisch dat een lid van een sjiitische gewapende groepering dit alles openlijk aan een soenniet zou voorstellen temeer daar ook sjiieten bewaking uitvoerden. U stelt zelf dat ze alles over u wisten. Zodoende mag ook verondersteld worden dat ze ervan op de hoogte waren dat u soenniet was. U heet daarenboven Omar wat een typische soennitische naam is (CGVS, p. 9, 12, 13, 15, 19, 20). Gezien de gespannen sektarische situatie in Irak is het niet geloofwaardig een lid van een sjiitische groepering zoals AAH dit soort voorstellen openlijk aan een soennitische Iraakse militair zou doen terwijl deze werkzaam is aan een controlepost van het MOD en de volgende dag, nadat u reeds had geweigerd, u opnieuw zou benaderen. Zelfs indien deze groepering ondertussen het voorstel zou hebben gekregen om deel te nemen aan de Iraakse regering." Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid. De Raad treedt deze motivering bij en oordeelt dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.6. De Raad wijst er voorts op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij interesse betoont in de elementen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en dat hij dan ook alles in het werk stelt om zich hierover te informeren. Nu de inval in zijn huis enkele dagen na de arrestatie van Waed de rechtstreekse aanleiding vormde van de vlucht van verzoeker uit Irak, mag redelijkerwijze van hem verwacht worden dat, wanneer zijn buurman hem over deze inval inlicht, hij zich grondig informeert bij deze buurman over deze inval en dat hij hieromtrent gedetailleerde verklaringen kan afleggen. Ook kan van verzoeker verwacht worden dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. In casu heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat verzoeker nooit meer getracht heeft verder informatie te vergaren over zijn situatie, dit ondanks het feit dat hij nog geregeld contact heeft met familieleden in Bagdad. De vaststelling dat verzoeker hoegenaamd geen enkele vraag aan zijn familieleden heeft gesteld over de evolutie van zijn problemen, hetgeen bezwaarlijk beschouwd kan worden als een vraag waarmee men zijn familieleden in gevaar zou kunnen brengen nu dit geen actie vereist van deze familieleden maar slechts een peiling inhoudt naar hun kennis over de evolutie van zijn problemen, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker volgende motieven ongemoeid laat: "De verklaringen van uw echtgenote over de voorgehouden gebeurtenissen zijn dan weer bijzonder vaag te noemen. Zo weet ze niet hoe de man heette door wie u benaderd werd. Vervolgens blijkt dat ze niet weet wanneer u door deze man werd benaderd. Uw echtgenote kan evenmin zeggen wanneer de voorgehouden inval zou hebben plaatsgevonden en hoe lang jullie na de beweerde inval nog bij uw zuster zouden hebben verbleven alvorens jullie land van herkomst te ontvluchten (CGVS Rafaa, p. 5, 7). Uw echtgenote wijt dit aan het feit dat ze moeilijk data kan onthouden en dat die periode zeer stresserend was. Vreemd genoeg kan ze wel precies aangeven wanneer jullie uit Irak vertrokken zijn, wanneer jullie in Turkije aankwamen, hoe lang jullie daar verbleven alvorens opnieuw te vertrekken en wanneer jullie in België aankwamen (CGVS Rafaa, p. 7, 8). Dat uw echtgenote zulke vage verklaringen aflegt met betrekking tot jullie vluchtmotieven, kan allerminst overtuigen dat de door ingeroepen feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan." De Raad beschouwt deze motieven als vaststaand. Deze motieven doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

2.8. Door slechts te verwijzen naar zijn militaire badge, slaagt verzoeker er geenszins in afbreuk te doen aan volgende motieven: "Er kan eveneens getwijfeld worden aan uw bewering dat u van oktober 2007 tot april 2012 als Iraakse militair mee zou hebben ingestaan voor de bewaking van het MOD. Zo is het gezien uw voorgehouden profiel als bewaker van het MOD hoogst opmerkelijk dat u beweert dat Sadoun al Dulaimi minister van defensie was toen u als militair aan de slag ging in oktober 2007 en dat Abdelkader Obeidi minister van defensie was toen u in 2012 stopte met uw werk (CGVS, p. 8, 9). Abdelkader Obeidi was immers minister van defensie tussen 2006 en 2010. Saadoun al Dulaimi was dan weer minister van defensie van 2005 tot 2006 en werd in 2011 door Maliki aangesteld als waarnemend minister van defensie. Een functie die hij tot nu toe uitoefent. Tot welke politieke partijen deze ministers zouden behoren weet u niet. Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u tot twee maal toe nalaat de graad van liwa (majoor-generaal) te vermelden wanneer u wordt gevraagd naar de verschillende graden en insignes in het Iraakse leger. U gaat verder ook in de fout wanneer u de insignes opnoemt. U verklaart dat een jundi (soldaat) een streep draagt, een jundi awwal (eerste soldaat) twee strepen en een naib arif (korporaal) drie strepen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt draagt een jundi awwal echter een streep en een naib arif twee strepen. Ook bij de hogere rangen gaat u in de fout volgens de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo stelt u dat een fariq (luitenant generaal) een adelaar en twee gekruiste zwaarden als insigne heeft en een fariq awwal (generaal) een adelaar een ster en twee zwaarden. Een adelaar en twee gekruiste zwaarden is echter het insigne van een liwa. Een adelaar een ster en twee zwaarden is het insigne van een fariq. Een fariq awwal draagt een adelaar, twee sterren en twee zwaarden (CGVS, p. 25). Het meest opmerkelijk zijn echter de verklaringen van uw echtgenote over uw werkzaamheden. Zo weet ze vooreerst niet tot welke eenheid u behoorde. Verder kan ze geen enkele informatie geven over de inhoud van uw functie of de aard van uw werkzaamheden. Op een gegeven moment stelt ze zelfs dat ze niet weet of u met een tank reed of niet. Het blijkt verder dat ze ook niet weet waar u precies zou werken. Hoewel ze verklaart dat u door een lid van AAH werd benaderd met de vraag om een auto door te laten, kan ze geen link leggen tussen dit verzoek en de functie die u toen zou hebben uitgeoefend (CGVS Rafaa, p. 3, 8). Verder legt ze vage verklaringen af over de kleur van uw uniform. Hoewel ze aanvankelijk verklaart dat ze niet weet welke kleur uw uniform had stelt ze uiteindelijk wel dat de basiskleur beige was. Welke insignes of logo's er op het uniform stonden weet ze echter niet (CGVS Rafaa, p. 9, 10). Aangezien jullie reeds sinds 24 juni 2010 gehuwd zijn en u beweert dat u tot april 2012 militair was, mag toch worden verwacht dat ze meer en accuratere informatie over uw functie en werkzaamheden kan geven. De vaststelling dat u echtgenote hier niet in slaagt doet dan ook verder twijfels rijzen over uw bewering dat u tot april 2012 als Iraaks militair mee zou hebben ingestaan voor de bewaking van het MOD. Bovenstaande vaststellingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen zijn een aanwijzing voor de identiteit en herkomst van uw echtgenote en uzelf. Ze doen echter geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De badge van het MOD is enkel een aanwijzing dat u in 2008 soldaat zou zijn geweest bij het Iraakse leger. Ze bevat verder geen gegevens over de precieze inhoud van uw functie of informatie over de periode waarin u deel zou hebben uitgemaakt van het Iraakse leger. Gezien het feit dat het voorleggen van documenten gepaard dient te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, iets wat hier niet het geval is, kan deze badge dan ook niet beschouwd worden als voldoende bewijs dat u tot april 2012 als Iraakse militair mee zou hebben ingestaan voor de bewaking van het MOD." De Raad wijst erop dat het herhalen en benadrukken van zijn verklaringen en stavingsstukken, geen weerlegging vormt van de motieven van de bestreden beslissing dienaangaande. Het komt immers aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten te weerleggen, waartoe hij op de hierboven beschreven wijze in

gebreke blijft. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk tot april 2012 daadwerkelijk als Iraakse militair gewerkt te hebben. Verzoeker kan dan ook niet langer vasthouden aan dit profiel als militair om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

2.9. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.10. Bij schrijven van 15 januari 2013 laat verzoeker nog volgende stukken aan de Raad worden: attest vanwege het hoofdkwartier normatieve militaire discipline van 10 april 2012 met betrekking tot de onwettige afwezigheid van verzoeker als soldaat, twee foto's van verzoeker tijdens diens tewerkstelling als soldaat, koopcontract aankoop wagen, diverse foto's van een aanslag op verzoekers wagen, kopie van de identiteitskaart van verzoekers broer die op de foto's naast de vernielde wagen staat, familiefoto waarop zowel verzoeker als zijn broer te zien zijn, arrest van de Raad waarin het dossier werd teruggestuurd voor bijkomend onderzoek.

2.11. Wat betreft het attest inzake de afwezigheid van verzoeker als militair wijst de Raad erop dat het neergelegde stuk een kopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan dit stuk nu kopies gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn. Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's waarop hijzelf als militair te zien is en zijn wagen vernield zou zijn, wijst de Raad erop dat dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook het stuk waaruit de aankoop van een wagen blijkt, is voorts slechts een kopie zodat hier evenmin bewijswaarde aan wordt gehecht. De Raad wijst er voorts op dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites beoordeeld wordt zodat verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad dat een geheel andere zaak betreft, niet dienstig is. De door verzoeker bijgebrachte stukken kunnen geen ander licht werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag.

2.12. Wanneer zoals in casu geen geloof gehecht kan worden aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden inzake de erkenning van vluchtelingen zoals gesteld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.14. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij herhaalt zijn betoog in het eerste middel uiteengezet waaruit blijkt dat hij als militair behoort tot een doelgroep. Waar de verwerende partij bovendien stelt geen geloof te hechten aan het feit dat verzoeker recent nog tewerkgesteld was als militair, dient te worden benadrukt dat hij ook als burger een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Verzoeker verwijst naar de website van Iraq Body Count waaruit het aantal burgerslachtoffers in Irak blijkt van september tot november 2012. Verzoeker vindt de redenering van de verwerende partij bovendien bevreemdend waar zij stelt dat de veiligheidssituatie in Irak stagneert (niet verbetert) maar dat er toch geen subsidiaire bescherming meer gegeven wordt aan mensen afkomstig uit Irak, dit terwijl de situatie sinds de terugtrekking van de Amerikaanse militairen sinds eind december 2011 alleen maar verslechterd is. De situatie in Bagdad is op heden nog instabieler geworden, zodat er geen reden is om een kandidaat-vluchteling op heden anders te behandelen dan een half jaar terug. Minstens wordt hierdoor het gelijkheidsbeginsel geschonden. Verzoeker benadrukt dat niet kan worden verwezen naar het asielbeleid van andere Europese landen nu verwerende partij de Belgische wetgeving dient na te leven waarbij de definitie van subsidiaire bescherming ruimer is dan de wetgeving in andere Europese landen. Bovendien blijkt uit het Cedoca-rapport dat Finland wel

nog steeds subsidiaire bescherming biedt aan Irakezen uit Bagdad. Verwerende partij is dan ook uiterst selectief in het citeren van haar bronnen, hetgeen onzorgvuldig is.

2.15. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD"" van 16 juli 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch de veiligheidssituatie reeds enkele jaren verbeterd is en er een afname is van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen, o.a. het leger, politie, ambtenaren. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.16. In de mate dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar de website van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de SRB een onderzoek vermeldt naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal- Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".

2.17. De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003 en 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Het feit dat Finland wel nog subsidiaire bescherming zou toekennen, houdt geenszins in dat de verwerende partij op grond van de haar ter beschikking zijnde objectieve bronnen en met inachtneming van de totaliteit van deze bronnen besluit tot weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierin kan geen selectiviteit gedetecteerd worden.

2.18. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling ter zake door de commissaris-generaal. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat, gelet op het voorgaande, kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder slaagt verzoeker er niet in de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt om tot zijn besluit te komen dat heden geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te ontkrachten. Evenmin toont hij aan dat de commissaris-generaal daaruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

2.19. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.18. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, verwijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk

“[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals het Hof aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr.

25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

2.19. Gelet op voorgaande ligt noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor.

2.20. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.21. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER